

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti razširjeni senat)

z dne 5. julija 2023 *

„Ničnostna tožba – Pravo institucij – Član Parlamenta – Zavrnitev predsednika Parlamenta, da bi ugodil zahtevi za zaščito privilegijev in imunitet – Akt, zoper katerega ni pravnega sredstva – Nedopustnost“

V zadevi T-115/20,

Carles Puigdemont i Casamajó, stanujoč v Waterlooju (Belgija),

Antoni Comín i Oliveres, stanujoč v Waterlooju,

ki ju zastopajo P. Bekaert, G. Boye, S. Bekaert, odvetniki, in B. Emmerson, KC,

tožeči stranki,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata N. Görlitz in J.-C. Puffer, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Španije, ki jo zastopata A. Gavela Llopis in M. J. Ruiz Sánchez, agentki,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi A. Marcoulli (poročevalka), predsednica, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz in R. Norkus, sodniki,

sodna tajnica: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka, zlasti sklepa z dne 17. junija 2021, s katerim je bilo odločanje o ugovoru nedopustnosti, ki ga je vložil Parlament, združeno z vsebinskim odločanjem,

na podlagi obravnave z dne 24. novembra 2022,

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeči stranki, Carles Puigdemont i Casamajó in Antoni Comín i Oliveres, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlagata razglasitev ničnosti odločitve predsednika Evropskega parlamenta, ki naj bi jo vseboval njegov dopis z dne 10. decembra 2019, v odgovor na zahtevo, naj Parlament na podlagi člena 9 svojega poslovnika zaščiti njuno parlamentarno imuniteto.

Dejansko stanje spora in dejstva po vložitvi tožbe

- 2 Prva tožeča stranka in druga tožeča stranka sta bili ob sprejetju Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (zakon št. 19/2017 katalonskega parlamenta o referendumu o samoodločbi) z dne 6. septembra 2017 (DOGC št. 7449A z dne 6. septembra 2017, str. 1) in Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (zakon št. 20/2017 katalonskega parlamenta o pravnem prehodu in ustanovitvi republike) z dne 8. septembra 2017 (DOGC št. 7451A z dne 8. septembra 2017, str. 1) ter ob izvedbi referenduma o samoodločbi 1. oktobra 2017, ki je bil določen s prvim od teh dveh zakonov, izvajanje določb katerega je bilo v tem času ustavljeno z odločbo Tribunal Constitucional (ustavno sodišče, Španija), predsednik Generalitat de Cataluña (avtonomna skupnost Katalonija, Španija) oziroma član Gobierno autonómico de Cataluña (avtonomna vlada Katalonije, Španija).
- 3 Zaradi sprejetja navedenih zakonov in izvedbe navedenega referenduma so Ministerio fiscal (državno tožilstvo, Španija), Abogado del Estado (državni odvetnik, Španija) in politična stranka VOX sprožili kazenski postopek proti več osebam, med drugim proti tožečima strankama, ker so te po njihovem mnenju storile dejanja, zajeta med drugim s kaznivimi dejanji upora, vstajništva in zlorabe javnih sredstev.
- 4 Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) je s sklepom z dne 9. julija 2018 ugotovilo, da se tožeči stranki nista udeležili postopka, ker sta pobegnili iz Španije, in kazenski postopek zoper njiju prekinilo, dokler ju ne najdejo.
- 5 Tožeči stranki sta nato kandidirali na volitvah za člane Parlamenta, ki so potekale v Španiji 26. maja 2019 (v nadaljevanju: volitve 26. maja 2019). Na teh volitvah sta bili izvoljeni v Parlament, kot izhaja iz uradne razglasitve volilnega izida s sklepom Junta Electoral Central (osrednja volilna komisija, Španija) z dne 13. junija 2019 o „razglasitvi seznama poslancev, ki so bili na volitvah 26. maja 2019 izvoljeni v Evropski parlament“ (BOE št. 142 z dne 14. junija 2019, str. 62477).
- 6 V dopisu z dne 14. junija 2019 sta tožeči stranki od nekdanjega predsednika Parlamenta med drugim zahtevali, naj se seznanita z izidom volitev 26. maja 2019 iz razglasa z dne 13. junija 2019.
- 7 Preiskovalni sodnik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je 15. junija 2019 zavrnil predlog tožečih strank za umik nacionalnih nalogov za prijetje, ki so jih zoper njiju izdala španska kazenska sodišča, da bi se jima lahko sodilo v kazenskem postopku iz točke 3 zgoraj.
- 8 Osrednja volilna komisija je 17. junija 2019 Parlament uradno obvestila o seznamu kandidatov, izvoljenih v Španiji, na katerem ni bilo imen tožečih strank.

- 9 Osrednja volilna komisija je 20. junija 2019 Parlamentu poslala sklep, v katerem je ugotovila, da tožeči stranki nista prisegli, da bosta spoštovali špansko ustavo, kot zahteva člen 224(2) Ley orgánica 5/1985 de régimen electoral general (sistemski zakon 5/1985 o splošnem volilnem sistemu) z dne 19. junija 1985 (BOE št. 147 z dne 20. junija 1985, str. 19110), ter v skladu s tem členom razglasila sprostitev sedežev, dodeljenih tožečima strankama v Parlamentu, in zadržanje vseh posebnih pravic, ki bi jima lahko pripadale na podlagi njune funkcije, dokler ne podata te prisege.
- 10 Tožeči stranki sta z dopisom z istega dne od takratnega predsednika Parlamenta med drugim zahtevali, naj na podlagi člena 8 takrat veljavnega Poslovnika Parlamenta nujno sprejme vse potrebne ukrepe za uveljavljanje njihovih privilegijev in imunitet. Zahtevo sta ponovili 24. junija 2019.
- 11 V dopisu z dne 27. junija 2019 je takratni predsednik Parlamenta odgovoril na dopise tožečih strank z dne 14., 20. in 24. junija 2019, pri čemer je v bistvu navedel, da ju ne more obravnavati kot bodoča člana Parlamenta, ker njihovih imen ni na seznamu izvoljenih kandidatov, o katerem so ga uradno obvestili španski organi.
- 12 Prvo zasedanje novoizvoljenega Parlamenta po volitvah 26. maja 2019 se je začelo 2. julija 2019.
- 13 Evropska poslanka A je v imenu treh kandidatov, razglašanih za izvoljene na volitvah 26. maja 2019, med katerimi sta tožeči stranki, z elektronskim sporočilom z dne 10. oktobra 2019 na predsednika Parlamenta, izvoljenega 3. julija 2019 (v nadaljevanju: predsednik Parlamenta), ter na predsednika in podpredsednika Odbora za pravne zadeve pri Parlamentu naslovila zahtevo 38 evropskih poslancev različnih narodnosti in političnih strank, vključno z njo, pri čemer so ti med drugim zahtevali, naj Parlament na podlagi člena 9 Poslovnika Parlamenta, ki se uporablja za deveto parlamentarno obdobje (2019–2024), v različici pred njegovo spremembo s sklepom Parlamenta z dne 17. januarja 2023 (v nadaljevanju: Poslovnik), zaščiti parlamentarno imuniteto zadevnih oseb iz člena 9, prvi in drugi odstavek, Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije (UL 2010, C 83, str. 266, v nadaljevanju: Protokol št. 7). Dokumenti, navedeni v utemeljitev te zahteve, so bili Parlamentu posredovani z elektronskim sporočilom z dne 26. novembra 2019.
- 14 Preiskovalni sodnik kazenskega oddelka Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je 14. oktobra 2019 zoper prvo tožečo stranko izdal nacionalni nalog za prijetje, evropski nalog za prijetje in mednarodni nalog za prijetje, da bi se ji lahko sodilo v kazenskem postopku iz točke 3 zgoraj. Isti sodnik je 4. novembra 2019 izdal podobne naloge za prijetje zoper drugo tožečo stranko. Nato sta bili prva in druga tožeča stranka 17. oktobra oziroma 7. novembra 2019 pridržani v Belgiji in istega dne pogojno izpuščeni.
- 15 Predsednik Parlamenta je s podobnima dopisoma z dne 10. decembra 2019, od katerih je bil eden naslovljen na poslanko A, drugi pa na vseh 38 poslancev, odgovoril na zahtevo, navedeno v točki 13 zgoraj. Predsednik Parlamenta je v dopisu, naslovljenem na poslanko A (v nadaljevanju: izpodbijani akt), opozoril na sklep z dne 1. julija 2019, Puigdemont i Casamajó in Comín i Oliveres/Parlament (T-388/19 R, neobjavljen, EU:T:2019:467), in na dejstvo, da Parlament treh kandidatov, razglašanih za izvoljene na zadevnih volitvah 26. maja 2019, ni mogel obravnavati kot članov Parlamenta, ker španski organi niso poslali uradnega obvestila o njihovi izvolitvi v smislu Akta o volitvah članov Parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, priloženega Sklepu Sveta 76/787/ESPJ, EGS, Euratom, z dne 20. septembra 1976 (UL 1976, L 278, str. 1), kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta 2002/772/ES, Euratom, z dne 25. junija 2002 in

23. septembra 2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 137). Predsednik Parlamenta se je v zvezi s tem skliceval na prejšnje dopise, in sicer na eni strani na dopis svojega predhodnika z dne 27. junija 2019, ki je bil naslovljen na tožeči stranki (glej točko 11 zgoraj), in na drugi strani na dopis z dne 22. avgusta 2019, ki je bil naslovljen na poslanko A, v zvezi z nemožnostjo Parlamenta, da sprejme kakršen koli ukrep v zvezi z domnevno imuniteto drugega izvoljenega kandidata. Predsednik Parlamenta je opozoril tudi na sodbo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 14. oktobra 2019 v zvezi s tem drugim izvoljenim kandidatom. Nato je navedel, da se je seznanil s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:958) in čaka na končno odločitev Sodišča. Nazadnje je spomnil, da člen 9(2) Poslovnika dovoljuje, da člana ali nekdanjega člana Parlamenta zastopa le en drug član, in ne 38 članov. Zato je predsednik Parlamenta poslanko A pozval, naj iz teh pojasnil izpelje lastne zaključke.
- 16 Sodišče je v sodbi z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), med drugim odločilo, da je treba za osebo, ki je bila uradno razglašena za izvoljeno v Parlament, vendar ji ni bilo dovoljeno, da po taki razglasitvi izpolni nekatere pogoje, določene v nacionalnem pravu, in pride v Parlament, da bi se udeležila njegovega prvega zasedanja, šteti, da uživa imuniteto v skladu s členom 9, drugi odstavek, Protokola št. 7.
- 17 Na plenarnem zasedanju 13. januarja 2020 se je Parlament po sodbi z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), seznanil z izvolitvijo tožečih strank v Parlament z učinkom od 2. julija 2019.
- 18 Istega dne je predsednik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) Parlament obvestil o zahtevi z dne 10. januarja 2020, posredovani prek predsednika kazenskega senata tega sodišča na podlagi sklepa preiskovalnega sodnika tega senata z istega dne, za odvzem imunitete tožečima strankama na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7.
- 19 Parlament je s sklepoma z dne 9. marca 2021 ugodil zahtevi iz točke 18 zgoraj.

Predlogi strank

- 20 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:
- izpodbijani akt razglasi za ničen;
  - Parlamentu naloži plačilo stroškov.
- 21 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- razglasi, da se postopek s tožbo ustavi v delu, v katerem se nanaša na imuniteto, podeljeno s členom 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, in tožbo v preostalem zavrže kot nedopustno ali, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
  - podredno, tožbo zavrže kot nedopustno ali, še bolj podredno, zavrne kot neutemeljeno;
  - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

- 22 Kraljevina Španija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot nedopustno ali, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
  - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

Pravni okvir

Pravo Unije

- 23 Poglavje III Protokola št. 7, ki se nanaša na „[č]lan[e] Evropskega parlamenta“, vsebuje med drugim člen 8, ki določa:

„Zoper člana Evropskega parlamenta se ne sme začeti preiskava, ne sme biti priprt niti se zoper njega ne sme začeti sodni postopek zaradi mnenja ali glasu, ki ga je izrekel pri opravljanju svojih dolžnosti.“

- 24 Člen 9 Protokola št. 7 določa:

„Med zasedanjem Evropskega parlamenta njeni člani uživajo:

- (a) na ozemlju svoje države imunitete, priznane članom parlamenta te države;
- (b) na ozemlju vseh drugih držav članic imuniteto pred kakršnim koli priporom in sodnim postopkom.

Za člane velja imuniteta tudi medtem, ko potujejo do kraja zasedanja Evropskega parlamenta in nazaj.

Kadar je član zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, sklicevanje na imuniteto ni mogoče in Evropskemu parlamentu ne preprečuje uresničevanja pravice do odvzema imunitete svojemu članu.“

- 25 Poglavje VII Protokola št. 7, naslovljeno „Splošne določbe“, med drugim vsebuje člen 18, ki določa:

„Institucije Unije sodelujejo s pristojnimi organi zadevnih držav članic pri uporabi tega protokola.“

- 26 Člen 5 Poslovnika, naslovljen „Privilegiji in imunitete“, določa:

„1. Poslanci uživajo privilegije in imunitete, določene v Protokolu št. 7 [...].

2. Parlament pri izvajanju svojih pooblastil v zvezi s privilegiji in imunitetami ohranja integriteto kot demokratična zakonodajna skupščina in zagotavlja neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih obveznosti. Parlamentarna imuniteta ni osebni privilegij poslanca, temveč je jamstvo neodvisnosti Parlamenta kot celote in njegovih poslancev.

[...]“

27 Člen 7 Poslovnika, naslovljen „Zaščita privilegijev in imunitete“, določa:

„1. V primerih, kadar se zatrjuje, da so ali bodo organi države članice kršili privilegije in imuniteto poslanca ali nekdanjega poslanca, se lahko v skladu s členom 9(1) vloži zahteva za sklep Parlamenta, da se ugotovi, ali je prišlo ali verjetno bo prišlo do kršitve teh privilegijev in imunitete.

2. Zahteva za zaščito privilegijev in imunitete se lahko vloži zlasti, če se meni, da bi okoliščine predstavljale upravno ali drugačno omejitev prostega gibanja poslancev do kraja zasedanja Parlamenta ali nazaj ali upravnega ali drugačnega omejevanja mnenja ali glasu, ki so ga izrekli pri izvajanju svojih obveznosti, ali da bi okoliščine spadale v okvir člena 9 Protokola št. 7 [...].

[...]

5. V primerih, v katerih je bil sprejet sklep, da se privilegiji in imuniteta poslanca ne zaščitijo, lahko poslanec s predložitvijo novih dokazov v skladu s členom 9(1) izjemoma vloži zahtevo za ponovno obravnavo. Zahteva za ponovno obravnavo ni dopustna, če je bil zoper sklep začel postopek na podlagi člena 263 [PDEU] ali če predsednik meni, da novi predloženi dokazi niso dovolj utemeljeni za ponovno obravnavo.“

28 Člen 9 Poslovnika, naslovljen „Postopki v zvezi z imuniteto“, določa:

„1. Vsaka zahteva za odvzem imunitete poslancu, ki jo na predsednika [Parlamenta] naslovi pristojni organ države članice, ali za zaščito privilegijev in imunitete, ki jo na predsednika naslovi poslanec ali nekdanji poslanec, se razglasi na plenarnem zasedanju in posreduje pristojnemu odboru.

2. S soglasjem zadevnega poslanca ali nekdanjega poslanca lahko zahtevo vloži drug poslanec, ki se mu dovoli zastopati zadevnega poslanca ali nekdanjega poslanca v vseh fazah postopka.

[...]

3. Odbor nemudoma preuči zahteve za odvzem imunitete ali zahteve za zaščito privilegijev in imunitete, pri čemer upoštevajo njihovo relativno zapletenost.

[...]

5. Odbor lahko od zadevnega organa zahteva kakršno koli informacijo ali pojasnilo, ki se mu zdi potrebno za oblikovanje mnenja, ali je imuniteto treba odvzeti ali zaščititi.

[...]“

Špansko pravo

29 Člen 71 španske ustave določa:

„1. Poslanci in senatorji so nedotakljivi glede stališč, izraženih med opravljanjem njihovih nalog.

2. Med mandatom poslanci in senatorji uživajo tudi imuniteto in so lahko pridržani le, če so zaloteni pri storitvi kaznivega dejanja. Ni jih mogoče obdolžiti ali zoper njih uvesti sodnega postopka brez predhodnega dovoljenja zadevnega doma.

3. V kazenskih postopkih, ki se vodijo zoper poslance in senatorje, je pristojen kazenski senat Tribunal Supremo [(vrhovno sodišče)].

[...]"

30 Členi od 750 do 754 Ley de Enjuiciamiento Criminal (zakon o kazenskem postopku) določajo:

„Člen 750

Sodnik ali sodišče, ki ugotovi, da obstajajo pogoji za kazenski postopek zoper senatorja ali poslanca Cortes [(senat in kongres poslancev (Španija))], med zasedanjem [senata in kongresa poslancev] postopka ne bo uvedlo, dokler ne pridobi dovoljenja doma, ki mu senator oziroma poslanec pripada.

Člen 751

Če je senator ali poslanec zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, ga je mogoče prijeti in zoper njega začeti kazenski postopek brez dovoljenja iz prejšnjega člena, vendar je treba o prijemu ali začetku preiskave v štiriindvajsetih urah obvestiti dom, ki mu pripada.

Prav tako je zadevni dom treba obvestiti o katerem koli kazenskem postopku, ki se vodi zoper osebo, ki je bila v fazi sojenja izvoljena za senatorja ali poslanca.

Člen 752

Če se kazenski postopek zoper senatorja ali poslanca začne v času med dvema parlamentarnima obdobjema, mora sodnik ali sodišče, ki vodi zadevo, o tem nemudoma obvestiti zadevni dom.

Enako velja, če se kazenski postopek začne zoper izvoljenega senatorja ali poslanca pred prvo sejo [senata in kongresa poslancev].

Člen 753

Takoj, ko sta [senat in kongres poslancev] (med parlamentarnim obdobjem ali izven njega) seznanjena s postopkom, sodni tajnik v vsakem primeru postopek prekine, pri čemer postopkovna dejanja ostanejo v stanju, v kakršnem so bila ob prekinitvi, dokler zadevni dom ne sprejme odločitve, ki se mu zdi primerna.

Člen 754

Če [senat ali kongres poslancev] zahtevano dovoljenje zavrne, se postopek zoper senatorja ali poslanca ustavi; zoper ostale obdolžence pa se kazenski postopek nadaljuje.“

31 Reglamento del Congreso de los Diputados (poslovník kongresa poslancev) z dne 10. februarja 1982 (BOE št. 55 z dne 5. marca 1982, str. 5765) v členu 11 določa:

„Med mandatom poslanci in senatorji uživajo imuniteto in so lahko pridržani le, če so zaloteni pri storitvi kaznivega dejanja. Ni jih mogoče obdolžiti ali zoper njih uvesti sodnega postopka brez predhodnega dovoljenja zadevnega doma.“

32 Člen 12 poslovnika kongresa poslancev določa:

„Predsednik kongresa po seznanitvi s prijeto poslanca ali drugimi sodnimi ali upravnimi ukrepi, ki bi lahko ovirali izvajanje njegovega mandata, nemudoma sprejme vse potrebne ukrepe za zaščito pravic in prerogativ kongresa in njegovih članov.“

33 Reglamento del Senado (poslovník senata) z dne 3. maja 1994 (BOE št. 114 z dne 13. maja 1994, str. 14687) v členu 22(1) določa:

„Senatorji med mandatom uživajo imuniteto in so lahko pridržani ali prijete le, če so zaloteni pri storitvi kaznivega dejanja. O pridržanju ali prijetu se nemudoma obvesti predsedstvo senata.

Senatorjev ni mogoče obdolžiti ali zoper njih uvesti sodnega postopka brez predhodnega dovoljenja senata, ki se zahteva z vložitvijo ustrezne zahteve za odvzem imunitete. Tako dovoljenje je potrebno tudi, če oseba postane senator po tem, ko je bil zoper njo uveden kazenski postopek ali je bila obdolžena v kazenskem postopku.“

Dopustnost tožbe

34 Parlament je vložil ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130(1) Poslovnika Splošnega sodišča. Zatrjuje razlog nedopustnosti, ki se nanaša na neobstoj izpodbojnega akta v smislu člena 263 PDEU, ki primarno temelji na tem, da je izpodbijani akt informativni ali vmesni akt, podredno pa na dejstvu, da sklep o zaščiti imunitete tožečih strank iz člena 9 Protokola št. 7 na podlagi členov 7 in 9 Poslovnika ni akt, ki posega v položaj.

35 Tožeči stranki trditve Parlamenta izpodbijata.

36 V skladu z ustaljeno sodno prakso so izpodbojni akti v smislu člena 263 PDEU vsi akti, ki jih sprejmejo institucije, ne glede na njihovo vrsto ali obliko, in katerih namen je ustvariti zavezujoče pravne učinke, ki lahko posežejo v interese tožeče stranke, tako da bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodbi z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točka 9, in z dne 26. januarja 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-362/08 P, EU:C:2010:40, točka 51).

37 Nasprotno pa je vsak akt Unije, ki nima zavezujočih pravnih učinkov, izvzet iz sodnega nadzora iz člena 263 PDEU (glej sodbo z dne 15. julija 2021, FBF, C-311/19, EU:C:2010:599, točka 37 in navedena sodna praksa).

38 Za ugotovitev, ali ima akt zavezujoče pravne učinke, se je treba osredotočiti na vsebino tega akta in te učinke presojati glede na objektivna merila, kot je vsebina navedenega akta, po potrebi ob upoštevanju okoliščin, v katerih je bil ta akt sprejet, in pristojnosti institucije, ki ga je sprejela (glej sodbo z dne 20. februarja 2018, Belgija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, točka 32 in navedena sodna praksa; sodba z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, točka 47).

Domnevno informativni ali vmesni izpodbijani akt

39 Parlament primarno trdi, da je izpodbijani akt izključno informativen in da gre za vmesni akt. V njem naj ne bi bilo nobenega sklepa o zavrnitvi zahteve tožečih strank za zaščito imunitete ali ugotovitvi njene nedopustnosti niti naj ne bi spreminjal njunega pravnega položaja. Po mnenju Parlamenta naj bi se z izpodbijanim aktom zgolj naslovniku posredovale informacije o področju

uporabe členov 7 in 9 Poslovnika in o nekaterih postopkovnih zahtevah, kratek opis upoštevne sodne prakse Splošnega sodišča ter nekateri elementi konteksta. Parlament trdi tudi, da glede na skorajšnjo sodbo Sodišča v zadevi Junqueras Vies (sodba z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115) predsednik Parlamenta ni nameraval sprejeti končnega stališča. Sklep izpodbijanega akta naj bi pojasnjeval, da je bil njegov edini namen poslanki A posredovati vse upoštevne informacije z dejanskega, pravnega in postopkovnega vidika, zlasti glede dvomov o skladnosti zahteve za zaščito s členom 9(2), prvi pododstavek, Poslovnika, da bi se ji omogočilo, da to zahtevo prilagodi ali opusti.

- 40 V skladu z ustaljeno sodno prakso akt, ki ima informativni značaj, ne more poseči v interese naslovnika in ne more spremeniti njegovega pravnega položaja glede na položaj pred prejemom tega akta (glej sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet, T-15/11, EU:T:2012:661, točka 30 in navedena sodna praksa). Enako velja za vmesni akt, ki izraža začasno mnenje zadevne institucije, razen za kakršen koli vmesni akt, ki ima samostojne pravne učinke, če nezakonnosti tega akta ni mogoče odpraviti s tožbo zoper končno odločbo, za katero ta akt pomeni pripravljalno fazo (glej sodbo z dne 3. junija 2021, Madžarska/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, točki 44 in 46 ter navedena sodna praksa).
- 41 V obravnavanem primeru predsednik Parlamenta z izpodbijanim aktom poudarja, da se lahko v skladu s Poslovníkom z zahtevo za zaščito privilegijev in imunitet, ki temelji na členih 7 in 9 Poslovnika, zahteva le zaščita navedenih privilegijev in imunitet poslanca Parlamenta ali nekdanjega poslanca Parlamenta. Nato s sklicevanjem na sklep z dne 1. julija 2019, Puigdemont i Casamajó in Comín i Oliveres/Parlament (T-388/19 R, neobjavljen, EU:T:2019:467), in dopise, ki sta jih izdala njegov predhodnik in on sam, v bistvu pojasnjuje, da ker španski organi niso poslali uradnega obvestila o izvolitvi tožečih strank, zanju ni mogoče šteti, da sta pridobili status člana Parlamenta. Nazadnje opozarja, da člen 9(2) Poslovnika dovoljuje, da člana ali nekdanjega člana Parlamenta zastopa le en drug član, in ne 38 članov. Zato predsednik Parlamenta poslanko A poziva, naj iz teh pojasnil izpelje lastne zaključke (glej točko 15 zgoraj).
- 42 Za tako sklepno formulacijo, ki naslovníku akta nalaga odgovornost, da določi njegov obseg, v nasprotju s tem, kar trdi Parlament, ni mogoče šteti, da „na nedvoumen način pojasnjuje“ dejstvo, da je bil namen izpodbijanega akta zgolj poslanki A posredovati dejanske, pravne in postopkovne informacije.
- 43 Namreč, v skladu s členom 9(1) Poslovnika predsednik Parlamenta, kadar mu poslanec ali nekdanji poslanec predloži zahtevo za zaščito privilegijev in imunitet, to zahtevo razglasi na plenarnem zasedanju in jo posreduje pristojnemu odboru. Vendar ni sporno, da je bil izpodbijani akt edini ukrep v zvezi z zahtevo za zaščito imunitete tožečih strank, ki ni bila razglašena na plenarnem zasedanju in ni bila posredovana pristojnemu odboru.
- 44 Poleg tega je zgoraj navedena sklepna formulacija navedena po navedbi desetih točk, s katerimi se v bistvu želi pojasniti, da za tožeči stranki ni mogoče šteti, da sta pridobili status poslanca in da zato uživata imunitete, povezane s tem statusom. Ena od točk prav tako vzbuja dvom o skladnosti zahteve za zaščito z določbami člena 9(2) Poslovnika.
- 45 V tem okviru sklicevanje v predzadnji točki izpodbijanega akta na sodbo, ki jo bo izdalo Sodišče v zadevi Junqueras Vies (sodba z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115), ne more zadostovati za to, da se izpodbijanemu aktu pripiše narava vmesnega

akta, ki jo zatrjuje Parlament, zlasti ker je tako sklicevanje mogoče razumeti kot odgovor na sklicevanje avtorjev zahteve na sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Szpunarja v tej zadevi.

- 46 Zato je treba ugotoviti, da je predsednik Parlamenta z izpodbijanim aktom kot celoto v bistvu implicitno zavrnil razglasitev zahteve tožečih strank za zaščito imunitete na plenarnem zasedanju in njeno posredovanje v obravnavo pristojnemu odboru.
- 47 Iz tega sledi, da je treba ugovor nedopustnosti Parlamenta v delu, v katerem temelji na tem, da je izpodbijani akt informativni ali vmesni akt, zavriniti.

Neobstoj pravnih učinkov morebitnega sklepa Parlamenta o zaščiti imunitete tožečih strank

- 48 Parlament trdi, da izpodbijani akt nima pravnih učinkov, ker sklep o zaščiti imunitete tožečih strank iz člena 9 Protokola št. 7 sam po sebi nima zavezujočih učinkov za nacionalne organe. Čeprav po mnenju Parlamenta ni mogoče vnaprej izključiti, da ima sklep o zaščiti imunitete poslanca iz člena 9 Protokola št. 7 pravne učinke, naj bi bil obstoj teh pravnih učinkov odvisen od pristojnosti, ki jih parlamentarnim skupščinam podeljuje nacionalno pravo, na katero napotuje člen 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7. Vendar naj nobena določba španskega prava španskima parlamentarnima skupščinama ne bi podeljevala možnosti, da zahtevata prekinitev sodnega postopka zoper enega od svojih članov.
- 49 Parlament dodaja, da so nacionalne akte, ki po mnenju tožečih strank izhajajo iz izpodbijanega akta, španski organi sprejeli avtonomno zgolj na podlagi nacionalnega prava. Trdi tudi, da iz člena 9 Protokola št. 7 ni mogoče sklepati, da ima sklep o zaščiti imunitete poslanca pravne učinke. Parlament nazadnje opozarja, da njegov poslovnik ne more biti podlaga za pravne obveznosti držav članic.
- 50 Na prvem mestu, tožeči stranki trdita, da ima sklep Parlamenta o zaščiti imunitete poslanca iz člena 9 Protokola št. 7 pravne učinke.
- 51 V zvezi s tem trdita, da ni nobene analogije med pristojnostmi Parlamenta v zvezi z imuniteto iz člena 8 Protokola št. 7 in pristojnostmi, ki jih ima Parlament v zvezi z imuniteto iz člena 9 tega protokola. Tako naj bi, kar zadeva zadnjenavedeno imuniteto, pristojnost Parlamenta za sprejetje sklepa o zaščiti, ki ima pravne učinke, temeljila na njegovi pristojnosti za odvzem imunitete na podlagi člena 9, tretji odstavek, tega protokola, iz katerega naj bi izhajalo, da ima izključno pristojnost za odločanje o tem, ali ta imuniteta ščiti enega od njegovih članov v konkretni zadevi ali ne.
- 52 Tožeči stranki prav tako trdita, da tudi če bi bilo treba pristojnost Parlamenta za zaščito imunitete poslanca iskati v nacionalnem pravu, špansko pravo parlamentarnima skupščinama podeljuje pristojnost za sprejemanje ukrepov, ki so za nacionalne sodne organe zavezujoči.
- 53 Na drugem mestu, tožeči stranki trdita, da če bi predsednik Parlamenta začel postopek zaščite njune imunitete, bi morali nacionalni sodni organi na podlagi načela lojalnega sodelovanja prekiniti postopek, ki je bil uveden zoper njiju, vsaj do zaključka postopka pred Parlamentom, kar bi preprečilo izdajo nalogov za prijetje z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019. Poleg tega naj bi jima bile zaradi izpodbijanega akta odvzete nekatere pravice, zagotovljene z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, med katerimi je pravica do izvrševanja njunega mandata.

– *Uvodne ugotovitve*

- 54 V skladu s sodno prakso odgovor institucije Unije na zahtevo, ki je bila naslovljena nanjo, ni nujno odločba v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, ki tako naslovniku tega odgovora daje pravico do ničnostne tožbe (sklep z dne 27. januarja 1993, Miethke/Parlament, C-25/92, EU:C:1993:32, točka 10; sodba z 15. septembra 2022, PNB Banka/ECB, C-326/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:693, točka 92, in sklep z dne 5. septembra 2012, Farage/Parlament in Buzek, T-564/11, neobjavljen, EU:T:2012:403, točka 27).
- 55 Poleg tega, če je odločba institucije Unije zavrnilna, jo je treba presoјati glede na naravo vloge, na katero odgovarja (sodbe z dne 8. marca 1972, Nordgetreide/Komisija, 42/71, EU:C:1972:16, točka 5; z dne 24. novembra 1992, Buckl in drugi/Komisija, C-15/91 in C-108/91, EU:C:1992:454, točka 22, in z dne 9. oktobra 2018, Multiconnect/Komisija, T-884/16, neobjavljena, EU:T:2018:665, točka 45). Natančneje, zavrnitev je akt, zoper katerega se lahko vložijo ničnostna tožba v smislu člena 263 PDEU, če bi se akt, katerega sprejetje institucija Unije zavrača, lahko izpodbijal v skladu s to določbo (glej sodbo z dne 22. oktobra 1996, Salt Union/Komisija, T-330/94, EU:T:1996:154, točka 32 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da zavrnitev zahteve, ki je bila naslovljena na institucijo, ni akt, zoper katerega je mogoče vložiti ničnostno tožbo, kadar namen te zahteve ni, da ta institucija sprejme ukrep, ki ima zavezujoče pravne učinke (sklepa z dne 5. septembra 2012, Farage/Parlament in Buzek, T-564/11, neobjavljen, EU:T:2012:403, točka 27, in z dne 1. februarja 2018, Collins/Parlament, T-919/16, neobjavljen, EU:T:2018:58, točka 19).
- 56 Zato je treba v obravnavani zadevi za ugotovitev, ali je zavrnitev predsednika Parlamenta na podlagi zahteve tožečih strank za zaščito imunitete izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU, preučiti, ali bi zahtevani sklep o zaščiti lahko imel pravne učinke, pri čemer je treba opozoriti, da je bil namen navedene zahteve zaščititi parlamentarno imuniteto tožečih strank, določeno v členu 9, prvi in drugi odstavek, Protokola št. 7.
- 57 Najprej, treba je opozoriti, da Parlament v skladu s členom 5(1) PEU in členom 13(2) PEU deluje v mejah pristojnosti, ki so mu dodeljene s Pogodbama. Čeprav je odvzem imunitete evropskemu poslancu izrecno določen v členu 9, tretji odstavek, Protokola št. 7, je zaščita njegove imunitete določena le v členih 7 in 9 Poslovnika.
- 58 Dalje, razsojeno je že bilo, da je sklep Parlamenta o zaščiti imunitete iz člena 8 Protokola št. 7 mnenje, ki nima zavezujočih učinkov za nacionalne sodne organe (glej v tem smislu sodbi z dne 21. oktobra 2008, Marra, C-200/07 in C-201/07, EU:C:2008:579, točka 39, in z dne 6. septembra 2011, Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, točka 39). Da je Sodišče prišlo do te ugotovitve, se je oprlo na te elemente: prvič, Protokol št. 7 v primeru sodnega postopka proti poslancu zaradi mnenj in glasov, ki jih je ta podal, ne določa pristojnosti Parlamenta za preverjanje, ali so izpolnjeni pogoji za uporabo člena 8 Protokola št. 7 imunitete. Drugič, taka pristojnost ne more izhajati iz določb Poslovnika, ki je akt interne organizacije, ki ne more v prid Parlamenta vzpostavljati pristojnosti, ki niso izrecno priznane z normativnim aktom, v tem primeru s Protokolom št. 7. Tretjič, okoliščina, da pravo države članice določa postopek zaščite imunitete članov nacionalnega parlamenta, ki temu omogoča, da posreduje, če nacionalno sodišče te imunitete ne prizna, ne vključuje priznanja istih pooblastil Parlamentu glede evropskih poslancev, ki so iz te države, ker člen 8 Protokola št. 7 ne določa izrecno take pristojnosti niti ne napotuje na pravila nacionalnega prava (sodba z dne 21. oktobra 2008, Marra, C-200/07 in C-201/07, EU:C:2008:579, točke 32, 38 in 40). Na drugi strani pa je bilo razsojeno, da sklep Parlamenta o zavrnitvi zaščite imunitete iz člena 8 Protokola št. 7 tudi ni akt z zavezujočimi

pravnimi učinki (glej v tem smislu sklepa z dne 5. septembra 2012, Farage/Parlament in Buzek, T-564/11, neobjavljen, EU:T:2012:403, točka 28, in z dne 1. februarja 2018, Collins/Parlament, T-919/16, neobjavljen, EU:T:2018:58, točka 21).

- 59 Tožeči stranki trdita, da te sodne prakse ni mogoče prenesti na sklepe o zaščiti imunitete iz člena 9 Protokola št. 7. Menita, da pristojnost Parlamenta za sprejetje sklepov o zaščiti te imunitete, ki imajo zavezujoče učinke za nacionalne sodne organe, temelji na njegovi izključni pristojnosti za odvzem te imunitete na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 oziroma, odvisno od primera, na nacionalnem pravu, na katero napotuje člen 9, prvi odstavek, točka (a), navedenega protokola.
- 60 Zato je treba zaporedoma preučiti obe podlagi, na kateri se sklicujeta tožeči stranki.

– *Pristojnost Parlamenta na podlagi njegove pravice do odvzema imunitete*

- 61 Tožeči stranki trdita, da pravica do odvzema imunitete iz člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 vključuje pravico, da se imuniteta ne odvzame, torej, kot trdita, pravico do njene zaščite. Trdita, da bi morala imeti sklep o neodvzemu imunitete, izdan na podlagi zahteve nacionalnih organov, in sklep o zaščiti imunitete, izdan na podlagi zahteve poslanca, enake zavezujoče učinke. Po mnenju tožečih strank je Parlament edini pristojen, da sprejme zavezujočo odločitev, ali imuniteta iz člena 9 Protokola št. 7 poslanca v določeni zadevi štiti ali ne. Tako naj bi Protokol št. 7 v povezavi s členom 343 PDEU, členom 4(3) PEU in členom 18 Protokola št. 7 Parlamentu omogočal, da zavrne odvzem imunitete poslancu, torej, kot trdita tožeči stranki, da jo zaščiti na zahtevo tega poslanca, in ne države članice. To naj bi bila edina razlaga, s katero je mogoče zagotoviti polni učinek imunitet in spoštovanje načela učinkovitosti.
- 62 V zvezi s tem je treba, prvič, opozoriti, da člen 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 Parlamentu podeljuje izključno pravico do odvzema imunitete iz člena 9 navedenega protokola, to je pravico, da poslancu odvzame zaščito, ki jo ima na podlagi te določbe. Tak sklep je izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU (sodba z dne 15. oktobra 2008, Mote/Parlament, T-345/05, EU:T:2008:440, točka 31). Izvrševanje te pravice pomeni, da je pristojni organ Parlamentu predložil zahtevo za odvzem imunitete. Ta organ je tako že ugotovil, da poslanec uživa imuniteto iz člena 9 Protokola št. 7 v okviru konkretnega postopka, in od Parlamenta zahteval, naj jo odvzame, da bi se ta postopek lahko nadaljeval. Parlament mora nato odločiti, ali bo to imuniteto odvil ali ne, pri čemer Protokol št. 7 ne določa meril, na katerih mora ta odločitev temeljiti. V zvezi s tem ima torej zelo široko diskrecijsko pravico glede na politično naravo takega sklepa (glej v tem smislu sodbi z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 59, in z dne 12. februarja 2020, Bilde/Parlament, T-248/19, neobjavljena, EU:T:2020:46, točka 19).
- 63 Po drugi strani je Parlament lahko pozvan, naj na podlagi členov 7 in 9 Poslovnika zaščiti imuniteto poslanca, določeno v členu 9 Protokola št. 7, le, če ni bila vložena zahteva za odvzem imunitete. V skladu s sodno prakso je namreč zaščita te imunitete mogoča le, če ni zahteve za odvzem imunitete in če je imuniteta ogrožena zaradi ukrepov pristojnih organov (glej v tem smislu sodbo z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 52). Parlament mora pri odločanju o taki zahtevi za zaščito v skladu s členom 7(1) Poslovnika preučiti, ali je prišlo oziroma bi lahko prišlo do kršitve imunitete iz člena 9 Protokola št. 7.

- 64 Iz tega izhaja, da sta preučitev zahteve za odvzem imunitete in preučitev zahteve za zaščito imunitete iz člena 9 Protokola št. 7 dva različna postopka.
- 65 Drugič, v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, izključne pravice za odvzem imunitete iz člena 9 Protokola št. 7, določene v tretjem odstavku tega člena, ni mogoče razlagati tako, da daje Parlamentu izključno pristojnost, da z zavezujočim učinkom odloči, ali poslanec uživa imuniteto iz člena 9 Protokola št. 7 v zvezi z dejanji, ki se mu očitajo, ali ne.
- 66 Ta pristojnost namreč v prvi vrsti pripada organom, zlasti nacionalnim sodnim organom, ki vodijo sodne postopke in morajo v tem okviru uporabiti določbe Protokola št. 7. Če torej ti organi ugotovijo, da za dejanja, ki se očitajo poslancu, velja imuniteta iz člena 9 Protokola št. 7 v povezavi z – odvisno od primera – nacionalnim pravom, morajo, če želijo navedene postopke nadaljevati, od Parlamenta zahtevati, naj imuniteto odvzame. Na eni strani je treba opozoriti, da se ta pristojnost izvaja brez poseganja v možnost ali celo obveznost nacionalnih sodišč, ki morajo uporabiti te določbe, da Sodišču na podlagi člena 267 PDEU predložijo vprašanje o razlagi navedenega protokola. Na drugi strani ta pristojnost nacionalnih organov ne izključuje pristojnosti, ki jo izvaja Parlament, kadar pri odločanju o zahtevi za odvzem imunitete preuči, ali poslanec dejansko uživa imuniteto, določeno v členu 9 Protokola št. 7, preden odloči, ali jo bo odvzel (glej v tem smislu sodbo z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 47). Tako taka preučitev, kadar se opravi v okviru zahteve za odvzem imunitete, spada v pristojnost, ki je Parlamentu priznana s členom 9, tretji odstavek, navedenega protokola.
- 67 Tožeči stranki trdita, da bi taka razlaga v zvezi z delitvijo pristojnosti med Parlamentom in državami članicami glede člena 9 Protokola št. 7 ogrozila polni učinek imunitet, priznanih članom Parlamenta, ter s tem zastavljeni cilj varstva delovanja in neodvisnosti Parlamenta.
- 68 Vendar, prvič, široka razlaga določbe prava Unije zaradi ohranitve njenega polnega učinka ne sme privedi do neupoštevanja delitve pristojnosti med Unijo in njenimi državami članicami, ki jo določata Pogodbi. Tako pa bi bilo, če bi se na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 sklepalo, da je Parlament izključno pristojen za ugotavljanje, ali sodni postopek, ki poteka zoper poslanca, posega v njegovo imuniteto. Drugič, tako zaščita, ki jo člen 9 Protokola št. 7 zagotavlja poslancem, kot tudi obveznost organov držav članic, da jo spoštujejo, izhajata neposredno iz Protokola št. 7, in ne iz določbe Poslovnika Parlamenta ali sklepa Parlamenta, sprejetega na podlagi tega poslovnika. Zato je ta zaščita zavezujoča za organe, ki vodijo sodne postopke. Ti nacionalni organi morajo tako, kadar ugotovijo, da gre za imuniteto iz člena 9 Protokola št. 7, te postopke prekiniti in Parlamentu predložiti zahtevo za odvzem te imunitete. Če nacionalni organi ne spoštujejo člena 9 Protokola št. 7, lahko Evropska komisija, ki mora na podlagi člena 258 PDEU zagotoviti, da države članice spoštujejo določbe Pogodb, začne postopek zaradi neizpolnitve obveznosti.
- 69 Iz tega izhaja, da se sklep, da se ne ugoti zahtevi za odvzem imunitete, ki so jo vložili nacionalni organi, in sklep o zaščiti imunitete na podlagi zahteve poslanca ne sprejmeta v istem pravnem okviru. V nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, ni nujno, da so njuni pravni učinki enaki.
- 70 Zato tožeči stranki ne moreta utemeljeno trditi, da lahko Parlament na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 sprejme sklepe o zaščiti imunitete iz člena 9 navedenega protokola, ki imajo zavezujoče pravne učinke za nacionalne sodne organe.

– *Pristojnost Parlamenta na podlagi nacionalnega prava*

- 71 Parlament trdi, da je treba za določitev pravnih učinkov sklepa o zaščiti imunitete iz člena 9 Protokola št. 7 upoštevati napotitev na nacionalno pravo v tem členu. Tako naj bi imel Parlament, kadar je s pravom države članice nacionalnemu parlamentu podeljena pristojnost, da zahteva prekinitev postopka zoper enega od svojih članov, enako pristojnost glede evropskega poslanca, izvoljenega za to državo. Parlament meni, da ima v takem primeru sklep o zaščiti imunitete poslanca zavezujoče pravne učinke, sklep, da se imunitete ne zaščiti, pa je lahko predmet ničnostne tožbe.
- 72 Tožeči stranki trdita, da povezava med pravnimi učinki in nacionalnim pravom, na katero napotuje člen 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7, ni razumna, ker uvaja različno obravnavanje imunitet, pri čemer imunitete, določene v členu 9, prvi odstavek, točka (b), in drugi odstavek, Protokola št. 7, če ni zahteve za odvzem, niso zaščitene, čeprav so urejene izključno s pravom Unije. Poleg tega naj bi ta povezava z nacionalnim pravom kršila načelo enakosti poslancev in prosto gibanje oseb, ker bi lahko Parlament, če bi ista država članica kršila imunitete, zaščitil poslanca, ki je izvoljen za to državo, ne pa poslanca, izvoljenega za druge države.
- 73 Tožeči stranki podredno trdita, da tudi če je treba pristojnost Parlamenta za zaščito imunitete poslanca iskati v nacionalnem pravu, določbe člena 12 poslovnika kongresa poslancev in določbe člena 751(2) v povezavi s členom 753 zakonika o kazenskem postopku Parlamentu omogočajo, da sprejme ukrepe, ki so za nacionalne sodne organe zavezujoči. Tožeči stranki dodajata, da je treba te nacionalne določbe razlagati tako, da se zagotovi, da lahko Parlament v celoti izpolni svoje naloge.
- 74 V zvezi s tem je treba na prvem mestu opozoriti, da v skladu s členom 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 člani Parlamenta na ozemlju svoje države uživajo imunitete, ki jih nacionalno pravo priznava članom parlamenta te države (glej točko 24 zgoraj). Ta določba pomeni, da se obseg in področje uporabe imunitete, ki jo uživajo evropski poslanci na ozemlju svoje države – oziroma, povedano drugače, vsebina te imunitete – določita z različnim nacionalnim pravom, na katero ta določba napotuje (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, točka 106).
- 75 Ni sporno, da se nacionalna prava razlikujejo glede vsebine parlamentarne imunitete. Tako ta lahko vključuje, da sodni ali policijski organi ne morejo sprejeti nekaterih ukrepov v zvezi s člani nacionalnega parlamenta, ne da bi prej pridobili dovoljenje skupščine, ki ji pripadajo. Lahko tudi vključuje možnost, ki je dana nacionalnemu parlamentu, da po uradni dolžnosti ali na zahtevo zadevnega člana zahteva odpravo nekaterih ukrepov, ki so bili v zvezi z njim že sprejeti, kot so ukrepi odvzema prostosti ali dejanja pregona, zlasti kadar ti organi navedenemu članu ne priznajo imunitete. Ta pristojnost, podeljena nacionalnemu parlamentu, je nujno del vsebine imunitete članov tega parlamenta.
- 76 Iz tega izhaja, da napotitev na nacionalno pravo v členu 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 pomeni, da če pravo države članice določa postopek za zaščito imunitete članov nacionalnega parlamenta, ki temu parlamentu omogoča, da posreduje pri sodnih ali policijskih organih, zlasti tako, da zahteva prekinitev postopka zoper enega od njegovih članov, je Parlamentu priznana enaka pristojnost v zvezi z evropskimi poslanci, izvoljenimi za to državo (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, točki 105 in 115).

- 77 V delu, v katerem tožeči stranki trdita, da bi taka razlaga povzročila različno obravnavanje poslancev Parlamenta glede na državo, v kateri so bili izvoljeni, je treba navesti, da taka razlika izhaja iz napotitve na nacionalno pravo v členu 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7.
- 78 Na drugem mestu, v obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da člen 71 španske ustave (glej točko 29 zgoraj) nacionalnemu parlamentu ne podeljuje nobene pristojnosti za posredovanje z – v tem primeru – zahtevo za prekinitev postopka, začetega proti temu članu, ali celo za odpravo njegovega pripora, kadar nacionalni organi članu nacionalnega parlamenta ne priznajo imunitete.
- 79 Vendar tožeči stranki trdita, da določbe člena 751(2) v povezavi s členom 753 zakonika o kazenskem postopku na eni strani in člen 12 poslovnika kongresa poslancev na drugi strani nacionalnemu parlamentu podeljujejo pristojnost za sprejemanje aktov, ki so zavezujoči za sodne organe, da se zagotovi zaščita imunitete članov tega parlamenta, kadar je ta ogrožena.
- 80 V zvezi s tem iz besedila člena 751(2) in člena 753 zakonika o kazenskem postopku izhaja, da ta španskemu parlamentu ne podeljujeta lastne pristojnosti, zlasti ne pristojnosti, da zahteva prekinitev kazenskega postopka. Prekinitev postopka, določena v členu 753 navedenega zakonika o kazenskem postopku, je namreč samodejni učinek, povezan z obvestilom o položaju zadevnega poslanca, ki ga pristojni organi posredujejo nacionalnemu parlamentu. Ta učinek je začasen, saj prekinitev traja, dokler nacionalni parlament ne sprejme odločitve.
- 81 Poleg tega je treba ugotoviti, da sta Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) in Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) zavrnila razlago tožečih strank glede določb, navedenih v točki 79 zgoraj. Natančneje, Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) je s sodbo 70/2021 z dne 18. marca 2021, ki se ji je sledilo v poznejših sodbah, v bistvu razsodilo, da je nacionalni parlament pristojen zgolj za to, da dovoli ali ne dovoli pregona zoper enega od svojih članov, nima pa nobene druge pristojnosti, kot je ta, da odpravi pripor ali prekine postopek, za razliko od tega, kar je določeno z ustavo drugih držav. Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) je tudi opozorilo, da je treba določbe zakonika o kazenskem postopku ter poslovnikov senata in kongresa poslancev razlagati v skladu z določbami člena 71 španske ustave.
- 82 Ugotoviti je torej treba, da določbe nacionalnega prava, navedene v točkah od 29 do 33 zgoraj, kot jih razlagajo nacionalna sodišča, španskemu parlamentu ne dajejo pristojnosti za zaščito imunitete enega od njegovih članov – zlasti s tem, da ta parlament zahteva prekinitev sodnega postopka, začetega zoper tega člana – kadar nacionalno sodišče te imunitete ne prizna. Zato Parlament na podlagi nacionalnega prava, na katero napotuje člen 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7, nima take pristojnosti v zvezi s poslanci, izvoljenimi v Kraljevini Španiji.
- 83 Iz vsega navedenega izhaja, da Parlament nima pristojnosti, ki bi izhajala iz normativnega akta, da sprejme sklep o zaščiti imunitete tožečih strank, ki bi imel zavezujoče pravne učinke za španske sodne organe. Zato Parlament v odgovor na zahtevo tožečih strank za zaščito imunitete ni mogel sprejeti sklepa z zavezujočimi pravnimi učinki.
- 84 Druge trditve tožečih strank te ugotovitve ne izpodbijejo.
- 85 Na eni strani, v delu v katerem se tožeči stranki sklicujeta na učinke, ki naj bi izhajali iz uporabe načela lojalnega sodelovanja, iz tega načela, določenega v členu 4(3) PEU, izhaja, da morajo države članice sprejeti vse ustrezne ukrepe za zagotovitev polne učinkovitosti prava Unije. V skladu s členom 18 Protokola št. 7, ki v zvezi s tem natančneje opredeljuje načelo, določeno v členu 4(3) PEU, morajo institucije Unije in organi držav članic sodelovati za izognitev

vsakršnemu konfliktu pri razlagi in uporabi določb tega protokola (glej sodbo z dne 17. decembra 2020, Komisija/Slovenija (Arhivi ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, točka 119 in navedena sodna praksa). Tako, če je bila vložena tožba proti evropskemu poslancu pred nacionalnim sodiščem in če je to sodišče obveščeno, da je bil uveden postopek za zaščito privilegijev in imunitete tega poslanca, mora navedeno sodišče sodni postopek prekiniti (sodba z dne 21. oktobra 2008, Marra, C-200/07 in C-201/07, EU:C:2008:579, točka 43).

- 86 Tožeči stranki menita, da je izpodbijani akt nujno imel pravne učinke, saj bi morali španski pravosodni organi – če bi predsednik Parlamenta začel postopek zaščite njihove imunitete s tem, da bi ga razglasil na plenarnem zasedanju in ga posredoval pristojnemu odboru – kazenski postopek zoper njiju prekiniti.
- 87 V zvezi s tem je treba opozoriti na sodno prakso, v skladu s katero je treba učinke akta, s katerim se zavrne zahteva za sprejetje odločbe, presojati glede na učinke odločbe, za katero je bila vložena zahteva (glej točko 55 zgoraj). Iz tega sledi, da je treba učinke izpodbijanega akta preučiti glede na učinke sklepa o zaščiti, za katerega je bila vložena zahteva. Učinkov takega sklepa pa v obravnavanem primeru ni (glej točko 85 zgoraj). Poudariti je treba tudi, da odločilni učinek na nacionalni sodni postopek, na katerega se sklicujejo tožeče stranke, ne izhaja iz uvedbe postopka za zaščito imunitete poslanca Parlamenta, temveč iz posledic, ki jih mora nacionalno sodišče izpeljati na podlagi informacije, o kateri je bilo obveščeno, glede uvedbe takega postopka, ob spoštovanju načela lojalnega sodelovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 21. oktobra 2008, Marra, C-200/07 in C-201/07, EU:C:2008:579, točka 43), nadzor nad katerim je v pristojnosti sodišča Unije.
- 88 Na drugi strani tožeči stranki trdita, da je predsednik Parlamenta z izpodbijanim aktom španskim pravosodnim organom omogočil, da še naprej kršijo njuno imuniteto in nekatere njune temeljne pravice, zlasti z izdajo nalogov za prijetje, navedenih v točki 14 zgoraj. Vendar je treba ugotoviti, da zatrjevane kršitve izhajajo iz aktov, sprejetih na nacionalni ravni, in da Parlament ni imel nobene pristojnosti, da bi s pravno zavezujočim sklepom nasprotoval njihovemu sprejetju.
- 89 Iz vsega navedenega izhaja, da izpodbijanega akta ni mogoče izpodbijati z ničnostno tožbo iz člena 263 PDEU. Zato je treba ugoditi ugovoru nedopustnosti, ki ga je vložil Parlament, in posledično tožbo zavreči kot nedopustno, ne da bi bilo treba preučiti predlog za delno ustavitev postopka, ki ga je vložil Parlament, ali ugovor nedopustnosti Kraljevine Španije, ki se nanaša na neobstoj pravnega interesa tožečih strank, ali, nazadnje, ugovor nedopustnosti, ki sta ga podala Parlament in Kraljevina Španija v zvezi z novimi dokazi, ki sta jih tožeči stranki predložili na obravnavi.

Stroški

- 90 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspehi stranki.
- 91 Ker tožeči stranki nista uspeli, se jima v skladu s predlogom Parlamenta naloži, da nosita svoje stroške in stroške Parlamenta.
- 92 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Kraljevina Španija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrže.**
- 2. Carles Puigdemont i Casamajó in Antoni Comín i Oliveres nosita svoje stroške in stroške, ki so nastali Evropskemu parlamentu.**
- 3. Kraljevina Španija nosi svoje stroške.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Szwarcz

Norkus

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 5. julija 2023.

Podpisi